

ŽIARIVÁ HODINKA

OD AUTORKY BESTSELLERA *LISTY, KTORÉ NIKTO NEČÍTAL*

IONA GREYOVÁ

Ljndeni

Žiarivá hodinka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Iona Greyová

Žiarivá hodinka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Ljndeni

ŽIARIVÁ HODINKA

IONA GREYOVÁ

ŽIARIVÁ
HODINKA

Ljndeni

Copyright © Iona Grey, 2019

Translation © Mária Havranová, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1914-8

ISBN e-knihy 978-80-566-1962-2 (1. zverejnenie, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-1963-6 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-1961-2 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

Pre moju mamičku a jej mamičku

*V spomienkach znejú ozveny krokov chodbou,
na ktorú sme nikdy nevstúpili,
a miera k dverám do ružovej záhrady,
ktoré sme nikdy neotvorili.*

T. S. Eliot

Prológ

Koniec

Február 1926

Februárový úsvit sa vkrádal do okien ticho a ospravedlňujúco, ako by cítil, že nie je vítaný. Miestnosť sa pomaly rozjasňovala, ako keď vyvolávate fotografiu.

Z miestnosti zmizlo takmer všetko vybavenie a s ním i fotografie, ktoré kedysi zdobili steny. Zariadenie izby bolo vždy striedme a neosobné, ale teraz tu stál len odrený stôl a rozheganá drevená stolička. Rýchlo odvrátila zrak od lodného batohu opretého o nohu stola.

Obrázky tváří, kedysi rozvešané na stenách, jej chýbali. Všetky tie fotografie neznámych ľudí, strhaných a nepriateľských, traumatizovaných i rozzúrených, zvečnených vo svojom strachu. *Strádanie prepožičiava ľuďom noblesnosť*, hovorieval, lenže ona sa neodvážila dúfať, že to platí i pre ňu. Správala sa ako zbabelec. V jej bolesti niet nijakej cnosti.

Ležal za ňou, ako boli zvyknutí. Hruď mal pritlačenú o jej chrbát a pevné stehná jej zastrčil pod kolená. Nevidela mu do tváre, ale vedela, že nespí a tak ako ona sleduje, ako sa dnu vkráda zradné denné

Iona Greyová

svetlo. Na druhom konci mesta sa vkrádalo i do inej miestnosti, zakrádalo sa po prázdnej posteli a dotýkalo sa snehobielych hodvábných svadobných šiat, ktoré viseli na skrini.

Už musí ísť. Skôr než sa svet úplne prebudí. Skôr než odhalí jej neprítomnosť a spustí poplach.

Naposledy sa k nemu otočila.

PRVÁ ČASŤ

*Alica***Január 1936**

Nad zamrznutým svetom sa unavene rozprestierala sivožltá zimná obloha. V noci snežilo, ale teraz sa jemný, špinavo biely poprašok zmenil na ostré kryštály, z ktorých sa nedal postaviť snehuliak. Ani nevedela, či by jej to dovolili. Skôr nie. Chlad sa zaryl Alici do líc a páľil ju až do špiku kostí, kým sa nešťastne plahočila za slečnou Lovelockovou.

Šli po svojej zvyčajnej trase pozdĺž cesty na západnej strane parku a okolo brehu jazera, na ktorom ešte ležalo spadnuté lístie z minulej jesene, ktoré tvorilo plesnivý ryšavý koberec. V minulosti starostlivo udržiavané rozľahlé záhrady blackwoodskeho sídla pripomínali klenot, ale teraz sa o ne starali len Patterson, postarší záhradník, a prostoduchý mladík, a tak boli zarastené a miestami ťažko prístupné. Slečna Lovelocková verila, že čerstvý vzduch je prospešný ľudskému zdraviu, a preto Alicine denné prechádzky viedli cez neupravený park a okolo oviec, ktoré ju pozorovali nepriateľským pohľadom. Po jedenástich dňoch už poznala trasu tak dôkladne, že ju vychádzky unavovali, namiesto toho, aby ju osviežili.

Jedenásť dní. Len *jedenásť*?

Znovu jej zovrelo žalúdok pri pomyslení na všetky dni, čo má ešte pred sebou do chvíle, kým sa vráti mamička. Zastala a pozorovala biely pruh svojho mrznúceho dychu a dlhé listy rastlín na brehu jazera. Slečna Lovelocková jej povedala, že je to páľka. Alica o nej čítala v Biblii, v príbehu o Mojžišovi, ale pred príchodom do Blackwoodu ju nikdy nevidela. Na brehu jazera Serpentine ani pri jazere určenom na plavenie sa na loďkách určite nijaká nerástla. A našla ju ani na iných miestach, kam chodila s mamičkou na zimné prechádzky. Niekedy sa potom stavili na čaj v Maison Lyons alebo v Gunters. Občas, keď boli premrznuté a premočené, si doma dopriali teplé placky z chlebového cesta, ktoré spolu opekali na ohni v kozube v obývačke.

Uprene sa na ňu dívala a snažila sa vryť si do pamäti jej tvar i zamatový povrch, pretože jej to pomohlo odviešť pozornosť od príšerného pocitu v žalúdku. Najradšej by si jednu rastlinu odtrhla a odniesla ju domov, aby ju mohla nakresliť. Mamička jej na Vianoce kúpila nádhernú súpravu dvanástich pasteliek, ktoré v škatuli žiarili ako dúha. Nakoniec usúdila, že ani toto by jej nikto nedovolil. Babička jej pastelky zobrala hneď po príchode, aby ich mohla „bezpečne odpratať“. Kreslenie v Blackwoode nepodporovali.

„Alica! Pridaj, dieťa. Svižným krokom!“

Slečna Lovelocková sa svojím rýchlym tempom poriadne vzdialila a ďaleko vpredu sa ozýval jej jasný hlas plný netrpezlivosti. „Svižným krokom“ nebola obyčajná požiadavka, ale rozkaz. Slečna Lovelocková rýchle pochody milovala. Všetko okolo nej bolo svižné a nezničiteľné, od šnurovacích topánok a pánskych kravát až po jej lásku k matematike a latinským slovesám. Vyžadovala presné odpovede a nepripúšťala otázky typu: „Čo keby?“

Mamička vravievala, že „Čo keby?“ je vždy dobrá otázka. Často ju používala pri hrách, ktoré hrávali na hornom poschodí autobusu: Čo keby si bola jeden deň neviditeľná – čo by si robila? Čo keby zvieratá vedeli rozprávať? Čo keby v parlamente sedeli ženy namiesto mužov?

Alica odvrátila pozornosť od pátky a poslušne sa vydala za slečnou Lovelockovou. Guvernantka mala paže zložené na širokej hrudi a i na tú vzdialenosť Alica videla, že má obočie namosúrene stiahnuté do jednej čiernej čiary. Slečna síce milovala čerstvý vzduch, ale napriek tomu sa nemohla dočkať, až sa vráti domov a zbabí sa povinnosti, aby mohla v teple svojej izby počúvať rozhlas. Alica však neodolala, a keď míňala starú kôľňu na člny, pritisla tvár na okno obrastené machom. Zvedavo si prezerala rybárske prúty v rohu miestnosti alebo hromadu vankúšov prelezených moľami a dúfala, že zbadá duchov, ktorí vnútri podriemkavajú a snívajú o dávnych časoch. Spomínajú na výlety na loďkách, pikniky a kúpanie v jazere...

Blackwood je plný duchov. Prázdne chodby šuštia šepotom zabudnutých hlasov a útržkami niekdajšieho smiechu. V dome sa usídlila skôr minulosť než prítomnosť, ktorá nie je ničím iným než radom nekonečne dlhých dní, čo sa prepadajú do jednotvárnej prázdnoty. Mamička v tomto dome vyrastala a často Alici rozprávala, ako pred prvou svetovou vojnou hrávala s tetou Mirandou a strýkom Howardom nebo, peklo, raj na mramorovej podlahe vo vstupnej hale alebo spolu so služobníctvom kriket na chodbe pri detských izbách. V tých časoch bolo v Blackwoode veľa sluhov a tiež strýko Howard, i keď to vtedy ešte strýko nebol. Alica si predstavovala, že sú to ich hlasy, čo počuje, ich smiech, ich kroky.

„Alica Carewová, môžeš, prosím, pridať?!“

Vzdychla si a zelené sklo sa zahmlilo. Neochotne sa otočila. Januárová obloha potemnela a nad stromy vystúpil bledý kosáčik mesiaca.

Za slečnou Lovelockovou sa objavil tmavý impozantný dom so slepými oknami, ktorý bol plný tajomstiev. Alica k nemu s ťažkým srdcom vykročila.

Na chodbe pri detských izbách, na najvyššom poschodí domu, bolo skoro tak zima ako vonku. Alica šla za slečnou Lovelockovou k herne a okolo nej sa vznášali teplé obláčiky vlastného dychu. Zošliapaný koberec úplne stlmil jej kroky, akoby bola rovnako nehmotná ako teta Miranda a strýčko Howard, tiene z maminho detstva.

Už dvadsať rokov neboli v Blackwoode nijaké pestúnky ani guvernanky. Chodba pri detských izbách, kde bola aj učebňa, bola po celý čas ponorená do ticha. Zabudnuté bábiky a plyšové zvieratká v herne spomínali na slávnú minulosť, hojdací kôň, ktorému chýbal jazdec, sa chystal rozbehnúť po vyblednutom koberci. Pred príchodom Alice sa izby museli rýchlo upratať a vyvetrať, ale na miestach, kam sa nedostala Ellenina prachovka, zostali zvyšky mnohoročného prachu. Vzduch tu bol zatuchnutý ako v múzeu.

V Blackwoode nebolo po obede vyučovanie, na rozdiel od školy, ktorú Alica navštevovala v South Kensingtone. Tam trávila poobedia príjemnými činnosťami, ako sú kreslenie, vyšívanie alebo rodinná výchova. Riaditeľka školy slečna Ellwoodová myslela dopredu a bola si plne vedomá toho, že i najlepšie vychované mladé dámy sa musia vedieť o seba postarať vo svete, kde je čoraz väčší problém so služobníctvom. Lenže slečna Lovelocková zavrela Alicu do herne a prikázala jej, aby si prečítala niečo „užitočné“. Sama sa rýchlo vrátila do svojej izby a zavrela za sebou dvere. Neskôr potom Alica začula tlmené praskanie rozhlasu.

Došla k oknu a zaborila sa do vankúšov na sedadle. V žalúdku mala stále ten čudný pocit. Hrdlo jej bolestivo zovrelo, takže nemoh-

la prehltnúť a ťažko sa jej dýchalo. Tajne dúfala, že ju skolí nejaká choroba. Keď jej bude zle, naozaj zle, mamička sa určite vráti.

Vonku sa rýchlo stmievalo a obrovský zamrznutý park pohltila tma. Ploty a úžlabiny, do ktorých sa nedostali slabé slnečné lúče, boli pokryté hrubou vrstvou inovati, ktorá v rastúcom šere slabo žiarila. Alici napadlo, že keby to nakreslila, vyzeralo by to neskutočne. Rada by to vyskúšala. Znovu si spomenula na pastelky a hrča v jej krku sa zväčšila.

Alica netušila, prečo ju babička nemá rada. Kým starý, chorý dedko bol k nej ľahostajný, babičkine prejavy neľúbosti sa okolo nej vznášali ako ľadový prievan, ktorého zdroj zostával záhadou. Nepamätala sa, že by sa pred babičkou správala nevhodne, nikdy jej neodporovala alebo jej neodoprela poslušnosť, ani sa pred ňou nepredvädzala. Do Blackwoodu prišla pred dvoma týždňami. Dovtedy sa so svojimi starými rodičmi takmer nestýkala, a tak ju šokovalo, keď sa dozvedela, že u nich bude bývať, keď mamička odíde s otcom na obchodnú cestu na východ. Boli to pre ňu cudzí ľudia.

Nepripadalo jej to *férové*.

Z izby slečny Lovelockovej bolo až na chodbu cítiť vôňu pečených mafinov. Alici škvrkalo v prázdnom žalúdku a oziabali ju ruky aj nohy. V detskej izbe bol kozub s pripraveným ohniskom, ale dobre vedela, že ona ho zapáliť nesmie. Slečna Lovelocková by sa hnevala, keby zaklopala na jej dvere a požiadala ju, aby to urobila. Cítila by vinu, že zabudla zakúriť, a tak by sa ešte viac rozčúlila. Vedľa kozuba bol zodratý povraz, ktorý viedol k zvoncu v izbe pre služobníctvo, lenže Polly mala dnes poobede voľno, čo znamená, že by prišla Ellen. Polly tvrdila, že Ellen má sedemnaásť rokov. Hlavu mala plnú nezmyslov, ktoré si spolu s Ivy, slúžkou z kuchyne, prečítala v časopisoch. Zaujímali ich filmové hviezdy, extravagantné účesy a všetky možné skrášľujúce procedúry, ktoré zahŕňali nájazdy do špajze po

prášok do pečiva a med, aby si ich mohli nagebriť na tvár. Alica sa takmer rozosmiala, keď jej to Polly hovorila, napriek tomu sa Ellen trochu bála. Pozrela sa na povraz, ale uvedomila si, že nemá dosť odvahy, aby sa ho dotkla.

Pritiahla si nohy k hrudi a pevne ich objala. V izbe sa zotmelo, a tak sa znovu otočila k oknu, nevidela v ňom však nič iné než slabý odraz svojej tváre.

Mala by vstať, rozsvietiť lampu (napadlo jej, či to vôbec smie urobiť) a vybrať si z police knihu, ale minúty ubiehali a ona sa ani nepohla. Čítanie ju nikdy veľmi nebavilo. Slová sa jej pred očami mihali a poskakovali a menili miesto, až nakoniec nedávali zmysel. Nebola unavená a otupená len zo zimy, ale i z pocitu, že je až po okraj plná niečoho, čo môže každú chvíľu pretiecť, ak sa pohne. Zostala teda na mieste, schúlila sa do kľbka a počúvala.

Niekde dole buchli dvere a znovu začula tlmené hlasy. Nebola schopná rozoznať, či sa ozývajú z rozhlasu slečny Lovelockovej, zo schodiska pre služobníctvo alebo z dávnej minulosti. Na tvári ucítila studený vzduch a chvost hojdacieho koňa sa zachvel, akoby sa ho dotkli prsty neviditeľného dieťaťa. Pevne zavrela oči. V krku ju páliło a bolela ju čeľusť, ako pevne zaťala zuby, aby zastavila ich drkotanie. Zrazu sa odkiaľsi ozval zvuk otvárajúcich sa dverí a ona ucítila, ako sa jej rozbúšilo srdce.

Posunula sa dozadu a snažila sa schovať za závesom. Keby Ellen videla, ako sa tu krčí v tme, myslela by si, že je hlúpa. Modlila sa, aby kroky minuli jej izbu, ale vtom sa vo dverách objavila postava a v nasledujúcej sekunde sa rozsvietilo svetlo.

„Preboha!“ Polly si pritlačila ruky na hrud. „Na smrť si ma vydesila! Čo tu robíš? Prečo tu sedíš sama potme? Alica? Ach, dievčatko moje...“